

— Поки не перейдемо на той бік, — дивлюся крізь відчинені двері. По Парапету вже йдуть троє кандидатів, широко розкинувши руки. — Але нам варто поспішати. Надходить наша черга.

Ріаннон на секунду замислено витягує губи в трубочку, немовби хотіла щось сказати, потім погоджується, і ми міняємося лівими черевиками. Ледве встигаю зашнурувати, як черга знову рухається, і хлопець позаду штовхає мене в поперек, від чого я, хитаючись, вилітаю на майданчик просто неба.

— Уперед. Дехто з нас має справи на тому боці, — його голос діє на мої чортові нерви.

— Ти зараз не вартий моєї відповіді, — бурмочу я, відновлюючи рівновагу, коли вітер шмагає по моїй шкірі цього вогкого літнього ранку. *Гарна ідея щодо коси, Міро.*

Верхівка вежі гола, кам'яні зубці здіймаються й опускаються вздовж круглої конструкції на висоті моїх грудей і не закривають огляд. Яр і річка внизу раптом здаються дуже-дуже далекими. Скільки возів чекає на них там, унизу? П'ять? Шість? Я знаю статистику. Парапет забирає приблизно п'ятнадцять відсотків кандидатів у вершники. Кожне випробування у квадранті, включно з цим, призначене для того, щоб перевірити вміння курсанта їздити верхи. Якщо комусь не вдається пройти вузький кам'яний міст під поривами вітру, то він точно не зможе втримати рівновагу й битися на спині дракона.

А як щодо ціни смерті? Гадаю, кожен другий вершник вважає, ніби ризик вартий слави, або самовпевнено припускає, що не впаде.

Я не належу до жодного табору.

Нудота змушує мене триматися за живіт, я вдихаю носом і видихаю ротом, коли йду по краю за Ріаннон і Діланом, мої пальці ковзають по кам'яній кладці, поки ми пробираємося до Парапету.

Троє вершників чекають біля входу, який є просто дірою, що зяє в мурі вежі. Один з них, з обірваними рукавами, записує імена, коли кандидати виходять на підступний перехід. Другий, з майже повністю зголеним волоссям, крім смужки посередині голови, інструктує Ділана, коли той займає позицію, поплескуючи його по грудях, наче захований там перстень принесе йому удачу. Сподіваюся, так воно й буде.

Третій повертається в мій бік, і моє серце просто... завмирає.

Він високий, з розмаяним вітром чорним волоссям і темними бровами. Лінія його щелепи міцна, вкрита теплою смаглявою шкірою і темною щетиною, а коли він схищує руки на тулубі, м'язи на його грудях і руках